

Politik, hvorledes har det ikke ſillet ſig i Forhold dertil? Jeg negter forveſten ikke dens Udſpring, dens — jeg vil ikke ſige parlamentariſke, men — konſtitutionelle Berettigelse, ſaaledes ſom Stillingen i Foraaret 1875 laa for. Jeg har ſagt det før, og mange af mine ærede Kolleger vare ikke enige med mig, at der maatte udſpringe et Lands- thingsminiſterium efter Landſthingets Geir. Men ſiden! Jeg vilde ønske den høitærede Conſeilspræſident for ogſaa at dække viſſe Ting, viſſe Handlinger, ſom jeg tror ellers ikke vil være lette at dække, og for hans politiſke Hiſtorie Skyld, at han maa ſaae en rigtig behagelig parlamentariſk Ud- gang, naar han træder tilbage. Efterſom jeg ſer Stillingen for Dieblicket, vilde jeg ønske, at det maatte ſke ſnart. Den høitærede Miniſter var dog glad ved en af de Ting, jeg har ſkrevet, og det var Ønſket om, at det maatte lykkes Regjeringen at føre Lønningſrevisionen igennem. Det er et op- rigtigt Ønſke; men jeg vil ſøje til, at der ſtaaer ikke „denne Regjering“, der ſtaaer „Regjeringen“ og det er derfor for tidligt, at den meget ærede Miniſter tager det til Indtægt for ſig. Jeg vilde ikke have det Mindſte imod, om det var blevet den meget ærede Miniſter, om den høitærede Miniſter i de to Aar, der ere forløbne, havde ſaaet diſſe Love gennemførte. Men jeg har ikke noget Haab efter den Eſtaring, vi have gjort, om det vil lykkes den høitærede Miniſter at føre den igennem. Der er jo viſſe Vanſkeligheder — Skylden maa ligge, hvor den vil. Om det er uſynlige Miſer, der ere ude omkring i Folkethinget, eller ikke, veed jeg ikke, men Vanſkeligheden er tilſtede. Det er ligesom det gaar i Stykker, hver Gang Conſeilspræſidenten ſkal forhandle med Folkethinget. Med det nye Folkething blev det værre og med det nyeste bliver det vel endnu værre, antager jeg. Det kan ikke nytte at ſpekulere over det, men der er ingen Beſignelſe ved det. Det er prægtige Folk alleſammen, men ſaaſnart de tage fat paa Noget, gaar det i Stykker, og derfor har jeg intet Haab om, at det vil lykkes den høitærede Conſeilspræſident at føre Lønningſ- revisionen igennem. Men Ønſket er oprigtigt fra vor Side. For et ſtort Antal Lønningſloves Bedkommende er han angerløs, ſagde den høitærede Miniſter. Det er den ſamme angerløſe Betragtning, ſom den høitærede Conſeilspræſident har af ſin hele Væren og Forbliven. Jeg er aldeles ikke enig med den høitærede Miniſter deri. Det er meget muligt, — jeg tør ikke bruge stærke Udtryk — at der er flere af de Medlemmer, der ſidde i Lønningſudvalget, der kunde have arbeidet ſtærkere og viſt større Frivghed for at fremme Sagerne. Men Sagen er, at, hvorfor denne Billighed til at ſaae det frem ikke kommer til at gro, er, fordi den høitærede Miniſter lægger en Dæmper derpaa; den høitærede Miniſters hele Maade at føre Politik paa lægger en Dæmper derpaa, og derved bliver Regjeringen ikke angerløs.

Overhovedet bliver en Regjering aldrig angerløs. Vi kaſte al vor Sorg paa Regjeringen, naar vi have Tillid til den, men vi kaſte ogſaa al Skylden paa den. Hvad d r grov, ſkal Regjeringen have Æren for, hvad der ikke grov, ſkal Regjeringen have Skylden for. Saaledes gaar det i det konſtitutionelle Liv. Den høie Regjering kan ikke leve paa den Indbildning, at den er angerløs; og desuden, hvorfor har den høie Regjering ikke taget ſig bedre af de Lønningſforſlag, der ere ſendte over til det høie Landſthing; der bliver jo ikke Spor af Lov af dem. Saaledes med Henſyn til en Amtsforvalterlønningſlov, ſom den høitærede Miniſter var fornyet med. Selv dette tillod han jo uden nogen Indſigelse blev begravet i Landſthinget. Det opmuntrede jo ikke til Noget ſomhelſt. Jeg ſiger alſaa, der er ikke nogen rigtig Gænge i det, og jeg beider den høitærede Miniſter overveie, om han ikke maatte er den virkelige, om end maatte i dette Stykke uſtyldige Aarſag dertil — ellers er han ſaamænd ikke ſaa uſtyldig. Naar den høitærede Miniſter ſagde, at Ordſpøreren viſte ſtor Vængſtelſe for ikke at ſaae Flertal for ſine Forſlag, da er det virkelig en ren Miſforſtaelſe baade af mine Ord og min hele Betragtning. Jeg kunde kræve Mange til Vidne derpaa. Jeg har ingenſomhelſt Ting gjort for at vinde Flertal for de Forſlag, her forelaa, Intet. Jeg har kun ladet Stillingen, Forſlagene tale for ſig, og jeg har gjentagende udtalt her, at jeg ønsker, naar vi komme til Afſtemning, at Enhver maa være aldeles upåvirket af Andet, end hvad den høitærede Miniſter har fremført, og iøvrigt efter Situationen maa tage ſin Stilling. Den høitærede Miniſter ſagde, at i Grundloven forudſatte man, at Fællesudvalget var det tilſtrækkelige Middel. Jeg tror ikke, man lagde nogen videre Vægt paa Fællesudvalget. Jeg mindes ſaaledes, at en æret Landſthingsmand yttrede, at han ikke vilde ſtemme for Grundloven, naar det var ſaaledes, at Folkethinget ſkulde have Finantsloven førſt, og man ikke engang havde et ſammensat Udvalg, der endelig kunde tage Beſlutning tilſidſt, thi ſaa bliver det ikke anderledes, ſagde han, end i gamle Dage fra 1849—66, hvis vi ſaae den ſamme Form i den nye Grundlov. Faktiſt bliver det Folkethinget, der bliver Herre over Finantsloven. Der er ingen Forandring ſlet med Henſyn til Folkethingets Bevillingsret. Derfor vil det blive ſaaledes, og trods Landſthingets mere konſervative Sammenſætning vil Folkethinget dog blive Lyngdepunktet i vort politiſke Liv. Det var den ærede Landſthingsmands Udtaleſer. Han har tidligere beklædt Formands- ſtolen her, vi kende ham Alle. Jeg ſiger ikke, at det var hans Ord, men det var hans Betragtning, og den Betragtning ſtemmer ganſke viſt med hele den Foreſtilling, hele den Forhandling, ſom fandt Sted her i Salen om den nye Grundlov. Men, ſagde mine ærede Kolleger, ſom ſade